

Arrest

nr. 286 045 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 november 2020 om internationale bescherming. Op 6 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jij, S. M. I. (...), bent een Afghaans burger van Pashtou en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. Je bent afkomstig van het dorp Katar Kala, subdorp Paloso Ghala, behorend tot het district Watapur gelegen in de provincie Kunar. Je vader was een landbouwer en hij werkte vanaf 2011 gedurende een jaar à anderhalf jaar bij de lokale politie. Hij kwam zeven à acht jaar voor je vertrek uit Afghanistan om het leven bij een aanval op de controlepost waar hij toen gestationeerd was. Je woonde samen met je moeder en je vier broers in een huis in Katar Kala. Je ging naar school en je volgde ook religieuze lessen.

Op een dag, enkele dagen voor je vertrek uit Afghanistan, wandelde je rond de middag van school terug naar huis toen je aan een opslagplaats drie à vier mannen zag. Ze waren iets aan het verstoppen. Een van de mannen, een dorpsgenoot genaamd O. (...), maande je aan om een andere weg te nemen. Je nam de andere weg naar huis. Toen je thuis aankwam, vertelde je hierover aan je moeder. Je moeder zei dat je dit voorval moest vergeten.

Jullie aten samen jullie middagmaal op. Hierna stuurde je moeder je naar de winkel om suiker te gaan kopen. Je nam opnieuw de eerder door O. (...) aangewezen weg, en zag opnieuw dat de mannen daar nog steeds bezig waren. Ze wezen in jouw richting, al kan het ook zijn dat ze wezen naar een huis of naar de bergen. Je ging verder naar de winkel en kocht suiker voor je moeder. Toen je terug wandelde, waren de mannen nergens meer te bespeuren. Opnieuw vertelde je hierover bij thuiskomst aan je moeder, die opnieuw zei om het voorval te vergeten en er niet over na te denken.

Diezelfde avond werd er op de deur geklopt. Jouw moeder ging opendoen. Er stonden vier of vijf mensen aan jullie deur. Ze zeiden tegen je moeder dat jij hen gezien had, dat jij de gebeurtenissen niet mocht doorvertellen en dat er mensen zouden blijven komen naar die plaats.

In de nacht werd je wakker door het geluid van een ontploffing. Je moeder deed jou een boerka aan, en jullie gingen samen naar een vriendin van je moeder in een ander dorp, genaamd S. (...). Je verbleef daar gedurende twee nachten en wachtte op verdere instructies.

Toen je bij de vriendin van je moeder verbleef, is de taliban bij jou thuis langsgekomen en hebben ze naar jou gevraagd. Hierna besloot jouw moeder dat je uit Afghanistan moest vertrekken.

Je verliet Afghanistan ongeveer elf maanden voor je aankomst in België, en reisde doorheen Iran, Turkije (waar je zes maanden verbleven hebt), Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk, om uiteindelijk op 7 november 2020 in België aan te komen. Op 9 november 2020 ging je je aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden wegens je problemen met de taliban en wegens je aanhangen van het wahabisme. Ter staving van jouw verklaringen leg je volgende documenten voor: een papier met informatie over jou en je broers (geboortedata), en de taskara's van je vader en van je moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw

verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt. De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Wat betreft je vader en zijn professionele activiteiten bij de lokale politie dient opgemerkt te worden dat je verklaart dat je vader in 2011 gedurende een jaar à anderhalf jaar voor de lokale politie werkte (CGVS, p.2 en 7). Ook geef je aan dat je vader zeven à acht jaar voor je vertrek gedood werd tijdens het uitoefenen van zijn professionele activiteiten (CGVS, p.3). Je moeder vertelde dat de taliban een aanval op de controlepost uitvoerde, en dat ook de overheid dit incident bevestigde (CGVS, p.10). Je verklaart verder dat je vader geen persoonlijke problemen had met de taliban (CGVS, p.10). Je geeft enkel aan dat de leden van de taliban niet met respect naar jouw familie kijken wegens het beroep van je vader, en dat sommige talibs een 'slecht woord' gebruikten (CGVS, p.10). Gevraagd of de taliban nog iets deed, antwoord je "nee, niks" (CGVS, p.10). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat je vader tijdens zijn tewerkstelling of je familie na zijn dood nog zou zijn geviseerd omwille van zijn eerdere link met de lokale politie (zie infra). Evenmin breng jij elementen aan die erop zouden wijzen dat jij om deze reden alsnog dreigt te worden geviseerd. Integendeel, de vaststelling dat je dit werk niet eens ter sprake bracht tijdens jouw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (fiche NBMV dd. 9 november 2020; Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vraag 5 en afdeling 15A), toont aan dat de door jou hieraan gekoppelde vrees wel zeer relatief is. Je geeft aan dat je deze informatie niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op aanraden van jongens die zeiden om je verhaal kort te houden (CGVS, p.3), wat niet kan overtuigen. Het CGVS ziet dan ook niet in op welke manier de voormalige (beweerde) tewerkstelling van jouw vader een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou moeten of kunnen teweegbrengen.

Verder dient te worden opgemerkt dat je onlogische en verklaringen aflegt wat betreft de problemen die jij met de taliban in Afghanistan zou hebben gekend. Je verklaart dat je problemen zou gekend hebben met de taliban nadat 's nachts een explosie plaatsvond aan een opslagplaats, waar jij overdag leden van de taliban had gezien (CGVS, p.9-10). Echter kan het CGVS niet inzien waarom de taliban jou zou viseren. Het is immers weinig aannemelijk dat jij de enige persoon zou zijn die deze mannen die dag zou hebben opgemerkt (CGVS, p.9-10 en 16). Deze talibs waren bezig aan een opslagplaats, die in de eigendom was van jouw buurt (CGVS, p.12). Ook waren er nog enkele huizen in de omgeving (CGVS, p.12 en 18), en liep deze weg van de school naar jouw huis. Er kan dus maar moeilijk worden aangenomen dat jij de enige persoon zou zijn geweest die daar zou zijn langskomen. Gevraagd om welke reden de taliban jou achteraf dan zou viseren, en geen andere passanten of dorpingen, weet je enkel te zeggen: "Ze dachten dat ik de informatie had doorgegeven en dat ik een spion was." (CGVS, p.16), wat uiteraard geen afdoende uitleg biedt. Verder geef je ook aan dat de leden van de taliban misschien zouden denken dat jij tegen iedereen zou zeggen dat de taliban aan die opslagplaats bezig was, aangezien jouw vader vroeger bij de lokale politie werkte (CGVS, p.15-16). Ook dit kan niet overtuigen, te meer je, zoals hierboven al werd opgemerkt, deze tewerkstelling niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en in dat geval ook zou kunnen worden verwacht dat de taliban dan onmiddellijk zou ingrijpen, en niet tot 's avonds zou wachten om u thuis op te zoeken.

Voorts kan niet worden ingezien waarom de taliban zo onbesuisd tewerk zou gaan. Volgens u was de taliban daar gedurende enkele uren bezig was (CGVS, p.9-10). Je verklaart dat jij daar die dag meerdere keren passeerde, en dat O. (...), de dorping die blijkbaar ook lid was van de taliban, jou zelfs aanmaande een andere weg te nemen (CGVS, p.11 en 12). Ook zouden de leden van de taliban eens in jouw richting gewezen hebben, al denk je ook dat het ook naar een ander huis of naar de berg kon zijn geweest (CGVS, p.9-10 en 13). Het is zeer merkwaardig dat de taliban op klaarlichte dag, blijkbaar zonder het in acht nemen van enige voorzichtigheid en dat gedurende meerdere uren, "iets" zouden verstoppen dat later die dag aanleiding zou hebben gegeven tot een aanval op deze locatie.

Bovendien leg je bijzonder vage verklaringen af over wat er later die dag zou zijn gebeurd. Zo weet je niet wat de taliban daar precies deed en wie vervolgens de aanval op de taliban uitvoerde. Je verklaart hierover het volgende: "Ik weet niet wat er gebeurde, of het een doelwit of schot was van een drone, of het explosieven waren van mensen... Ik heb geen idee." (CGVS, p.15). Je weet louter te vertellen dat niemand gewond geraakte maar dat de opslagplaats volledig vernield was (CGVS, p.15). Gevraagd of je hierover achteraf nog vragen stelde aan je moeder, verklaar je dat je informatie verzamelde over jouw asielrelaas, maar je verklaart ook "We praatten niet over de explosie." (CGVS, p.15). Je verklaring dat je moeder je niets vertelde zelfs als er iets gebeurd zou zijn, vergoelijkt je onwetendheid niet. Het is immers niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds geen informatie zou delen waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven.

Ook andere elementen van jouw asielrelaas kunnen niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat je moeder, indien je haar tot tweemaal toe vertelde dat er mannen op enkele minuten van jullie huis "iets" aan het verstoppen waren, en zich daarbij duidelijk verdacht gedroegen, geen poging zou ondernemen om daarvan iemand op de hoogte te brengen (CGVS, p.11, 13 en 14), en zelfs elke keer zou hebben gezegd dat je maar beter kon vergeten wat je net gezien had en er niet meer moest aan denken (CGVS, p.9). Eveneens merkwaardig is dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde niet te weten of het Daesh of de taliban was waarmee je problemen kende in Afghanistan (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vraag 5). Echter verklaar je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie problemen kenden met de taliban (CGVS, p.3). Het was pas na je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat je moeder zei dat jullie problemen kenden met de taliban, omdat ze na je vertrek nog naar het huis waren gekomen (CGVS, p.3 en 11). Je verklaart dat je na je eerste interview te weten kwam dat je informatie nodig had in het kader van je verzoek om internationale bescherming, waarop je begreep dat je je moeder om meer informatie moest vragen (CGVS, p.11). Het is evenwel niet geloofwaardig dat je pas zo lang na jouw vertrek te weten zou zijn gekomen door wie jij zou zijn gevisieerd. Verder vermeld je opeens tijdens je persoonlijk onderhoud dat de taliban nogmaals naar jouw huis zou zijn gekomen toen jij in het andere dorp verbleef bij een vriendin van je moeder (CGVS, p.14). Hierna besloot je moeder dat je uit Afghanistan diende te vertrekken. Dient opgemerkt te worden dat je dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vraag 5). Gewezen op het feit dat je dit nu pas aanhaalt, verklaar je dat je hierover niet gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.14), wat niet overtuigt, temeer uit het gehoorverslag blijkt dat je daar de kans kreeg een vrij gedetailleerd relaas te brengen.

Verder werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van jouw familie in Afghanistan. Je verklaart dat je familie in het dorp verblijft en het goed stelt (CGVS, p.3). Hoewel je na je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken begrepen had dat je informatie moest inwinnen, kon je niet te weten komen hoe vaak de taliban aan je huis was gekomen. Zo verklaar je dat je moeder niet vertelde hoeveel keer de taliban langskwam (CGVS, p.11). Ze zei enkel dat de taliban meerdere keren kwam en dat ze vroegen naar jou (CGVS, p.11). Wel kan je op het einde nog toevoegen: "De laatste keer dat ze vroegen naar mij was wanneer ze het land overnamen." (CGVS, p.16). Sindsdien zou de taliban niet meer naar jou gevraagd hebben (CGVS, p.16). Je al bij al beperkte kennis van eventuele gebeurtenissen na jouw vertrek uit Afghanistan is opvallend. Nochtans heb je sinds je komst naar België enkele keren contact gehad met je moeder en met je neef langs moederszijde (CGVS, p.2 en 9). Je verklaart dat je ook met je broer contact had maar niet over de problemen met de taliban praatte: "Er is niks specifiek te zeggen, mensen praten. Het is een normale conversatie." (CGVS, p.9). Dat jij je niet beter informeerde over het verder verloop van de gebeurtenissen, tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas verder aan.

Wat betreft jouw verwijzing naar een zekere mate van verwestering, merkt het CGVS op dat ook dit niet kan overtuigen. Je haalt aan dat het in Afghanistan helemaal anders is. Je betoogt dat je daar geen vrijheid hebt en dat het niet toegelaten is je mening te uiten (CGVS, p.17). Je geeft aan dat je in België met meisjes studeert, iets wat niet mogelijk is in Afghanistan (CGVS, p.17). Je beweert ook dat bij terugkeer naar de Afgaanse gemeenschap het moeilijk zal zijn voor jou om terug te integreren (CGVS, p.17). Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemaakt dat je nalaat in concreto aan te tonen dat je dermate westers zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Bovendien moet er worden vastgesteld dat je geen concrete of geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit blijkt dat je bij een

terugkeer naar Afghanistan omwille van jouw verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geveiseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden.

Tot slot is de tweede reden waarom je niet wil terugkeren naar Afghanistan dat je vreest gedood te worden omwille je religie (CGVS, p.16 en 17). Zo verklaar je ook wegens je aanhangen van het wahabisme in Afghanistan problemen te vrezzen met de taliban. Gevraagd of de wahabi's problemen hadden, geef je aan dat de taliban denkt dat alle wahabi's linken hebben met Daesh (CGVS, p.17). Gevraagd of jij of een van je familieleden al eens problemen kenden hierdoor, verklaar je dat er in het algemeen altijd discussies zijn tussen wahabi's en andere soennieten (CGVS, p.17). Echter verklaar je zelf dat je persoonlijk geen problemen kende met de taliban wegens je geloof (CGVS, p.17). Verder geef je aan dat Daesh ook aanwezig is in jouw regio, en dat de taliban een moskee zou gesloten hebben die behoorde tot de wahabi's, omdat ze dachten dat de wahabi's die naar deze moskee gingen, met Daesh waren (CGVS, p.16). Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt evenwel dat je niet aantoonbaar dat er voor jou persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is omdat je het wahabisme aanhangt. Bovendien stelt het CGVS dat de Dienst Vreemdelingenzaken jou de kans gaf om al jouw asielmotieven aan te brengen, maar dat je naliel op te merken dat ook jouw geloofsovertuiging aanleiding zou kunnen geven tot een vrees voor vervolging. Dat jij daar niets over zei (fiche NBMV dd. 9 november 2020; Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vragen 5 en 8, en afdeling 9), toont het wel zeer relatieve karakter van deze vrees aan.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan jouw beweerde vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht. Je kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die je voorlegde, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van je vader en van je moeder kunnen hoogstens bewijs leveren voor de identiteit en herkomst van jouw ouders. Het papier met informatie over jou en je broers verwijst enkel naar jullie geboortedata. Deze documenten houden geen verband met jouw vervolgingsvrees en kunnen de geloofwaardigheid van jouw relaas niet herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het

reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus.afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal

264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Watapur district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van “het recht verhoord te worden”.

Verzoeker voert vooreerst aan dat gedurende het verhoor geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid. Hij benadrukt wat dat betreft het volgende:

“Ten preliminaire titel, wenst verzoeker de nadruk te leggen op het feit dat hij 14 jaar oud was toen hij vertrokken is en 15 bij zijn eerste twee verhoren en 17 jaar voor zijn verhoor bij het CGVS.

De jonge ouderdom van verzoeker vraagt een bijzondere voorzichtigheid bij het examen van zijn asielerzoek in het algemeen, en voor zijn verklaringen in het bijzonder.

Inderdaad, uit talrijke teksten, zowel in Europees recht als in Belgisch recht moeten de asielinstanties een grote voorzichtigheid tonen, in het kader van de aanvragen om internationale bescherming die gedaan worden door kwetsbare mensen en hun zwakheid moet in overweging genomen worden.

Artikel 20(3) van de Richtlijn 2011/95/UE bepaalt dat : « (...) »

Krachtens het KB dat de procedure voor het CGVS bepaalt, moet het CGVS rekeninghouden met deze zwakheid.

In zijn richtlijnen betreffende de internationale beschermingsaanvragen voor minderjarigen, legt de UNHCR de nadruk op de moeilijkheden van de kinderen die proberen hun verhaal met woorden te vertellen en hij zet de nadruk op het feit dat de notie van « het voordeel van de twijfel » hen breed toegepast zou moeten worden, wanneer het over een asielaanvraag van een minderjarige gaat.

« (...) »

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft al in een arrest van 06 december 2007 beschouwt dat indien het CGVS wel rekening gehouden had met de ouderdom van de betrokken persoon bij het persoonlijk gesprek, dit niet het geval was wat de motivatie van de beslissing betreft:

« (...) » (nous soulignons)

Bovendien, krachtens artikel 14,3 (d) van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en artikel 12 van het Verdrag van de Verenigde Naties (VN) inzake de rechten van het kind, en artikel 24,1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, heeft ieder kind het recht verhoord te worden tover ieder vraag die hem aanbelangt

Deze normen zijn onmiddellijk toepasselijk in Belgisch recht.

Uit de algemene observatie nr.12 blijkt dat “het recht van het kind verhoord te worden” opgesteld door het Comité van de rechten van het kind, stelt dat: “(...)”.

In deze context, moeten de voorwaarden die door het CGVS opgelegd worden, aan een kind aangepast worden en relevant zijn, en hem toelaten zich over alle belangrijke punten zoals verwestering, beperking van bepaalde vrijheden, risico van rekrutering of ook de huidige levensomstandigheden in Afghanistan uit te leggen.

Het comité van de rechten van het kind preciseert in punt 42 dat « (...)”

Nochtans, in dit geval, heeft tegenpartij deze rechten niet nageleefd, zowel in het kader van het verhoor als (adequatie van de vragen) als in haar beslissing (op gebied van de eisen, inadequatie van de verwijten gezien de specifieke situatie, enz.)

Deze vaststelling wordt in het kader van dit beroep ontwikkeld.”

Daarna bekritiseert verzoeker als volgt de analyse van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van zijn persoonlijke geschiedenis:

“A.1. De problemen met de Taliban

Volgens het CGVS heeft verzoeker niet bewezen dat hij persoonlijke problemen met de Taliban had.

Zo verklaart tegenpartij dat ze niet inziet hoe verzoeker het mikpunt zou zijn, hoewel waarschijnlijk andere personen ook de Taliban bemerkt hebben, wanneer ze in de opslagplaats aan het werken waren. (1)

Ze verwijt ook aan verzoeker de houding van zijn moeder die de houding van de Taliban niet bij de overheid aangegeven heeft hoewel haar zoon twee keer hun aanwezigheid opgemerkt had. (2)

Men moet onmiddellijk onderlijnen dat de vader van verzoeker politieagent was en dat de streek onder controle van de Taliban was.

Inderdaad, van de ene kant blijkt tegenpartij het werk van de vader niet te betwisten.

Indien het beroep van de vader geen element is dat de oorzaak van zijn verzoek is, (reden waarvoor verzoeker dit niet bij zijn eerste verhoor bij de DVZ vermeld heeft) gaat het over een element dat kon rechtvaardigen dat de Taliban hem meer verdacht schonken, in vergelijking met de andere inwoners van het dorp.

De jongen legt in zijn verhoor uit, dat de houding van de Taliban strijdustig was tegenover zijn familie, en dit wegens het beroep van de vader : « (...) » (NEP CGRA p. 10)

Van de andere kant, zoals I. (...) het uitlegt, was de streek onder controle van de Taliban en ISKP was daar ook aanwezig.

De EASO bevestigt deze elementen in het kader van verschillende verslagen :

- « (...) » EASO, Afghanistan Security situation, Septembre 2020, p. 195, disponible sur le lien file:///C:/Users/PV/Desktop/AFGHANISTAN/2020_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

- « (...) » EASO, Afghanistan Security situation, Juin 2019, p. 187, te vinden op de link https://www.cgrra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf

Uit het verslag van juni 2019 van de EASO, blijkt in het onderstaande tabel (p. 188) :

(...)

Zonder twijfel is de provincie van Kunar en nog meer het district Watapur, onder controle van Taliban, met sterke invallen van Daesh (daardoor dat de jongen geen onderscheiding tussen deze twee aanwezige machten kon doen).

Deze elementen zijn beslissend in de analyse van de aanvraag om internationale bescherming van I. (...).

Hij beantwoordt meer specifiek aan de verwijten van het CGVS :

(1) In het kader van zijn argumentatie, verzwijgt het CGVS verschillende elementen die heel relevant zijn en die rechtvaardigen waarom de bedreigingen heel bepaald in richting van I. (...) gaan, en niet van een ander dorpeling.

Ten eerste, de plaats waar de Taliban zich bevonden is geen drukke verkeersweg.

Het betreft de plaats waar enkele dorpelingen hun droog gras voor hun dieren kwamen afzetten. (NEP CGRA p. 9 et 12).

De plaats is afgezonderd van het dorp, omringd met velden, op de kant van een berg (NEP CGRA p. 12).

Er zijn alleen maar drie huizen dicht bij het huis waar I. (...) en zijn familie leeft (NEP CGRA p. 12).

I. (...) is heel duidelijk : « En ben je onderweg naar huis nog mensen tegengekomen die dag? In het dorp zelf, daar waren mensen. Nadat ik het dorp verliet, er zijn velden, dan zijn er huizen. Onze drie huizen. Er is niemand anders » (NEP CGRA p. 12).

De plaats is weinig bezocht en I. (...) duidt uitdrukkelijk aan dat hij twee keer door de Taliban gezien werd:

- hij werd door O. (...), die hij kent, aangesproken. Hij is een van de Taliban die ter plaatse aanwezig is.

Hij heeft hem gevraagd een andere weg te nemen, om verder te gaan. (NEP CGRA p. 9 et p. 12)

- toen hij de tweede keer voorbijkwam hebben de Taliban hem met de vinger aangeduid (NEP p. 9)

Zo heeft de jongen voldoende getoond voor welke redenen de Taliban het persoonlijk op hem gemunt hadden.

(2) Zoals verzoeker het verschillende keren in zijn verhoor aangeduid heeft, was zijn district (Watapur) onder controle van de Taliban (voir supra).

Hij vermeldt ook dat zijn moeder weduwe was en heel schrik had van de houding van de Taliban : « (...) » (NEP CGRA p. 5).

I. (...) legt uit dat er dikwijls incidenten gebeuren, wegens de aanwezigheid van de Taliban in het dorp:

(...)

(NEP CGRA p. 11)

Het was een context van geweld en vrees.

De moeder is een vrouw, die alleen is en zonder verdediging. I. (...) legt hier opnieuw uit hoe hun leven armzalig is en dat ze geen hulp kregen: « (...) » NEP CGRA p. 8).

In deze context, is de passieve houding van de moeder heel begrijpelijk.

A.2. De houding van de Taliban

Volgens tegenpartij zou de houding van de Taliban « ondoordacht » zijn.

Ze beschouwt als weinig geloofwaardig dat de Taliban gedurende de dag handelen, en dit gedurende verschillende uren, op dezelfde plaats. (1)

Ze verklaart dat daar I. (...) niet weet wat de Taliban in de opslagplaats gedaan hebben en wie hen aangevallen heeft, zijn vrees niet heel geloofwaardig is. (2)

Het CGVS verwijt ook aan verzoeker niet vlugger op de hoogte geweest te zijn van het feit dat de Taliban naar zijn woonplaats gekomen zijn, na zijn vertrek, en dat hij dit niet tijdens zijn verhoor bij de DVZ vermeld heeft. (3)

(1) I. (...) verwijst naar de elementen die supra uitgelegd werden betreffend

- de localisatie van de plaats waar de Taliban handelden (afgelegen)

- het feit dat de Taliban de streek onder controle hadden

Daarna, op gebied van de temporaliteit, zijn de Taliban niet heel lang gebleven. I. (...) legt in het kader van zijn verhoor uit, dat een heel korte tijdsverloop was tussen het ogenblik dat hij de Taliban voor de eerste keer zag en dat hij ze de tweede keer zag : « (...) » (NEP CGRA p. 12).

Zij bleven dus niet heel lang ter plaatse.

Daardoor is de houding van de Taliban absoluut niet ondoordacht.

Tegenpartij heeft heel duidelijk veralgemeend en de woorden van de jongen verdraaid.

(2) Deze bewering van tegenpartij moet door verschillende elementen genuanceerd worden :

Ten eerste is de jongen 14 jaar oud op het ogenblik van de feiten en verlaat het dorp heel vlug, ten gevolge van de ontploffing.

(...)

(NEP CGRA p. 15)

Inderdaad heeft de jongen persoonlijk geen evenement bijgewoond en had niet de mogelijkheid informatie te zoeken.

Daarna, vermeldt I. (...) verschillende keren in zijn verhoor, dat ontploffingen en aanvallen in de streek talrijk zijn wegens het feit dat de streek onder controle van de Taliban is (onder ander NEP CGRA p. 11-14).

En ten slotte vermeldt de jongen steeds in zijn verhoor, dat zowel zijn moeder als hijzelf, zich niet bemoeien met wat de Taliban deden, om de problemen te ontwijken (zie supra point A.1.(2)).

Gezien deze elementen, kan geen gebrek aan geloofwaardigheid afgetrokken worden van het feit dat I. (...) geen kennis had van de evenementen in verband met de explosie.

(3) Zoals I. (...) het in zijn verhoor aanduidt, wist hij niet dat hij zijn moeder over het bezoek van de Taliban na zijn vertrek moest ondervragen.

Men moet hier herinneren dat I. (...) 14 jaar oud was op het ogenblik van de feiten en 15 jaar op het ogenblik van zijn verhoor bij de DVZ.

Zijn moeder had hem niet spontaan ingelicht over het feit dat de Taliban gekomen waren en hem zochten. Het is alleen op het ogenblik van de voorbereiding met zijn voogd en zijn raadsman dat hem gevraagd werd zijn moeder over de actuele situatie van het land te ondervragen.

Hij legt dit heel goed uit in het kader van zijn verhoor bij het CGVS :

(...)

(NEP CGRA p. 11)

Men mag niet aan een kind verwijten wat zijn moeder hem niet vertelt !

Het is spijtig genoeg de inadequatie te moeten vaststellen tussen de eisen waarop zich tegenpartij grondt om haar beslissing van verwerping van het verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen. Zo verwijt dit aan I. (...) op vragen zoals “waarom hebben de taliban het alleen maar op jou gemunt?” of “wat is er tijdens de ontploffing gebeurd? “», Nochtans betreft het evenementen waaraan de jongen niet persoonlijk deelgenomen heeft en waarover hij afhankelijk is van de informatie die door volwassenen gegeven wordt, hoewel hij nog een kind is in een maatschappij waarin er weinig plaats aan hem gegeven wordt. Bovendien, zijn de telefoonoproepen heel moeizaam en niet talrijk.

I. (...) verwijst naar punt A.1. van dit beroep waarin hij o.a. de nadruk legt op de inhoud van de algemene observatie nr. 12 en over het belang dat het kind op aangepaste manier verhoord moet worden, rekening houdend met zijn ouderdom en met de socio-culturele achtergrond waaruit hij afkomstig is.

Uit een verslag van 2019 van de l'EASO, met naam « Rapport de l'EASO sur les procédures d'asile pour les enfants » voortvloeit dat: « (...)»¹

Uit een zorgvuldige lezing van de nota's van het onderhoud bij het CGVS blijkt dat dit laatste heel weinig de evenementen die I. (...) persoonlijk bijgewoond heeft, onderzocht heeft, wat zijn geloofwaardigheid versterkt zou hebben.:

- De beschrijving van de Taliban en van hun positie toen zij, bij de opslagplaats bezig waren;

- De beschrijving van het bezoek van de Taliban, op de avond voor de ontploffing.

- De regels en de straf onder het regime van de Taliban

- Enz.

Wanneer I. (...) in het kader van zijn verhoor spreekt, is hij bijzonder coherent en kan alle vragen beantwoorden.

Tegenpartij formuleert trouwens geen enkel verwijt in verband met een gebrek aan informatie of details.

Gezien het geheel van deze elementen, zijn de evenementen die I. (...) beleefd heeft helemaal geloofwaardig."

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het hoger belang van het kind en voert hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan verschillende van zijn fundamentele rechten beperkt zal zien. Hij voegt eraan toe dat de controle en de sancties door de Taliban versterkt worden voor de mensen die als verwesterd beschouwd worden en wijst erop dat hij zijn dorp verlaten heeft toen hij 14 jaar oud was en sinds zijn aankomst in België een voorbeeldig schoolbezoek volgt en dat hij *"heeft kunnen evolueren in een maatschappij met waarden die verschillend zijn van degene die door de Taliban opgelegd zijn"*. Wat betreft zijn verwestering laat verzoeker voorts nog gelden dat de Taliban wel weten dat hij het land verlaten heeft, dat hij sinds twee jaar op het grondgebied is, dat hij een hele reeks zaken uitgevoerd heeft om zich in de Belgische bevolking te integreren en zich aan haar waarden aan te passen, dat de duur van zijn verblijf op het gebied, en dit gedurende een fundamentele periode van zijn evolutie, de puberteit, noodzakelijkerwijze een invloed op hem heeft gehad en dat hij ook *"van bepaalde vrijheden gebruik (heeft) kunnen maken, daarbij door internationale werktuigen beschermd"*. Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over de risico's voor verwesterde Afghanen in geval van terugkeer naar Afghanistan en over de bewijslast.

Op basis van deze elementen meent verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Helemaal ondergeschikt vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet. Hij stelt daarbij dat zijn regio van herkomst, *"namelijk het dorp Mir Gul Kalay, district Urgun, in de provincie Paktika"*, niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal en voert een omstandig betoog over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij besluit dat het duidelijk blijkt dat de door het CGVS verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd heeft. Daarna geeft verzoeker een uitgebreide uiteenzetting over de humanitaire en hongersnoodsituatie in Afghanistan en over de verantwoordelijkheden van de actoren in de humanitaire crisis. Hij meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood, en licht dit omstandig toe.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris bij het verzoekschrift wordt aan de volgende nieuwe stavingstukken gerefereerd:

"1. Nansen, Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek, oktober 2021, beschikbaar op: (...)

2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, beschikbaar op: (...)

3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, beschikbaar op: (...)

4. UNOCHA, Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 8 februari 2022, beschikbaar op: (...)

5. UNOCHA, Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022), 11 januari 2022, beschikbaar op: (...)

6. OHCHR, Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan, 7 maart 2022, beschikbaar op: (...)

7. World Food Programme (WFP), 'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan, 25 januari 2022, beschikbaar op: (...)

8. World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency, beschikbaar op: (...)

9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook, 2022, beschikbaar op: (...)

10. United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, beschikbaar op: (...)
11. EASO, *Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*, januari 2022, beschikbaar op: (...)
12. EASO, *COI Query Response Afghanistan*, 2 september 2020, beschikbaar op: (...)
13. EASO *Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*, December 2017, beschikbaar op: (...)
14. U.K. Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*, februari 2022, beschikbaar op: (...)
15. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February*, 17 februari 2022, beschikbaar op: (...)
16. ACLED, *Regional Overview: South Asia and Afghanistan*, 3 februari 2022, beschikbaar op: (...)
17. OSAR, *Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*, 26 maart 2021, beschikbaar op : (...)
18. Asylos, *Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"*, augustus 2017, beschikbaar op: (...)
19. *Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022*, januari 2022, beschikbaar op : (...)
20. Human Rights Watch, *Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis*, 17 maart 2022, beschikbaar op: (...)
21. Human Rights Watch, *Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity*, 18 januari 2022, beschikbaar op: (...)
22. UN News, *Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans*, 3 december 2021, beschikbaar op: (...)
23. UN News, *Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever*, 11 januari 2022, beschikbaar op: (...)
24. Reuters, *U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations*, 4 februari 2022, beschikbaar op: (...)
25. Reuters, *Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency*, 14 december 2021, beschikbaar op: (...)
26. Jurist, *Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*, 13 maart 2022, beschikbaar op: (...)
27. Le Monde, *Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan*, 24 oktober 2021, beschikbaar op : (...)
28. Le Parisien, *Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables*, 15 september 2021, beschikbaar op : (...)
29. Le Monde, *« Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs*, 21 november 2021, beschikbaar op : (...)
30. Le Monde, *Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »*, 7 januari 2022, beschikbaar op : (...)
31. La Libre, *Les Afghans aussi méritent notre aide*, 23 maart 2022, beschikbaar op : (...)
32. NPR, *Parents selling children shows desperation in Afghanistan*, 31 december 2021, beschikbaar op: (...)
33. The Conversation, *Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie*, 8 februari 2022, beschikbaar op : (...)
34. Le Courrier, *Famine afghane: la grande hypocrisie*, 27 februari 2022, beschikbaar op : (...)
35. UK Home Office ,*Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children*, April 2021 (...)
36. Asylos, *Afghanistan: COI Repository*, 31 maart 2022, beschikbaar op: (...)
37. Ouest France intitulé *« Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs »* 6 avril 2022, disponible sur (...)
38. L'express intitulé *« Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ? »* 16 août 2021 disponible sur (...)
39. EASO, *"Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans – recrutement"*, july 2012, (...)
40. UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998, beschikbaar op (...); UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, §11 beschikbaar op (...)
41. UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*, 6 November 2002, beschikbaar op: (...)

42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op (...)
43. Danish Refugee Council, "Tilbagevendten til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op (...), 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op (...), 34.
44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, (...)
45. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, (...), geraadpleegd op 24 november 2020
46. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, (...), 321-324.
47. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, (...)
48. InfoMigrants, beschikbaar op: (...)
49. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, (...), 42
50. Rapport de NANSEN intitulé *Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*, 23 juni 2022, disponible sur (...)
51. TF1, *Afghanistan : la crainte d'un recrutement massif d'enfants par des groupes armés*, 3 septembre 2021, (...)
- 52 : <https://www.cfr.org/article/afghanistan-humanitarian-crisis-famine-foreign-aid-taliban>
- 53 : UK Home Office, *Country policy and information note: humanitarian situation, Afghanistan, April 2022*, (...)
- 54 : United Nations, *Afghanistan: Humanitarian crisis threatens basic human rights*, 14 décembre 2021 disponible sur (...)
- 55 : UNICEF, *Afghanistan Humanitarian Situation Report # 1, 1-15 January 2022* disponible sur (...)
- 56 : OCHA, *HUMANITARIAN NEEDS OVERVIEW AFGHANISTAN*, Janvier 2022 disponible sur (...)
- 57 : Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *Humanitarian situation in Afghanistan*, mei 2022 disponible sur (...)
- 58 : *The diplomath, Is the Taliban's Campaign Against the Islamic State Working?*, 10 februari 2022 disponible sur (...)"

2.2.2. Op 10 januari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022.

2.2.3. Bij een op 22 januari 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een video van de taliban die naar zijn familie komen, een dreigbrief van de taliban en een certificaat van zijn school.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van “*het recht verhoord te worden*”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel en dit beginsel geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) aan zijn beweerde vrees voor de taliban geen geloof kan worden gehecht nu (i) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn, (ii) hij nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate westers zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen en hij bovendien geen concrete of geloofwaardige elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden, (iii) hij niet aantoonde dat er voor hem persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is omdat hij het *wahabisme* aanhangt en (iv) de documenten die hij voorlegde deze appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker

maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, zal worden gedood wegens zijn problemen met de taliban en omdat hij het *wahabisme* aanhangt. Hij zou op een dag twee keer gepasseerd zijn aan een opslagplaats en gezien hebben dat drie of vier mannen iets aan het verstoppen waren. Diezelfde avond zouden vier of vijf mensen naar hem thuis zijn gekomen en tegen zijn moeder gezegd hebben dat hij de gebeurtenissen niet mocht doorvertellen en dat er mensen zouden blijven komen naar die plaats. In de nacht zou verzoeker wakker zijn geworden door het geluid van een ontploffing. Hij zou daarop naar een vriendin van zijn moeder gegaan zijn en daar twee nachten hebben verbleven. In die tijd zouden de taliban bij hem thuis zijn langsgelopen en naar hem gevraagd hebben. Daarna is verzoeker uit Afghanistan vertrokken.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën van de *taskara's* van zijn vader en zijn moeder en van een papier met gegevens van zijn familie neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Deze *taskara's* tonen hoogstens de identiteit en de herkomst van zijn ouders aan, doch staven op geen enkele wijze de problemen die hij beweert te hebben gekend in Afghanistan. Hetzelfde kan worden gesteld over het papier met gegevens van zijn familie, dat slechts de geboortedata van verzoeker en zijn broers bevat.

De algemene informatie waaraan in (de inventaris bij) het verzoekschrift wordt gerefereerd, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

De video die verzoeker bij zijn op 22 januari 2023 neergelegde aanvullende nota voegt, laat niet toe om op objectieve wijze vast te stellen dat de taliban naar verzoekers familie is gekomen. Verzoeker toont niet aan dat deze video genomen is in zijn huis en dat zijn familie daar wordt bedreigd door de taliban. Bovendien kan een dergelijke video-opname eenvoudig geënceneerd zijn, zodat er hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde aan kan worden toegekend. Wat betreft de dreigbrief die verzoeker bij deze aanvullende nota voegt, stelt de Raad vast dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Uit het certificaat van zijn school dat verzoeker bij deze aanvullende nota voegt, kan slechts blijken dat verzoeker hier in België naar school gaat. Dit stuk staft echter op geen enkele wijze de problemen die hij beweert te hebben gekend in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker neergelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst ziet de Raad, net zoals de commissaris-generaal, niet in op welke wijze de door verzoeker voorgehouden tewerkstelling van zijn vader in 2011 en 2012 bij de lokale politie in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou moeten of kunnen teweegbrengen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Wat betreft je vader en zijn professionele activiteiten bij de lokale politie dient opgemerkt te worden dat je verklaart dat je vader in 2011 gedurende een jaar à anderhalf jaar voor de lokale politie werkte

(CGVS, p.2 en 7). Ook geef je aan dat je vader zeven à acht jaar voor je vertrek gedood werd tijdens het uitoefenen van zijn professionele activiteiten (CGVS, p.3). Je moeder vertelde dat de taliban een aanval op de controlepost uitvoerde, en dat ook de overheid dit incident bevestigde (CGVS, p.10). Je verklaart verder dat je vader geen persoonlijke problemen had met de taliban (CGVS, p.10). Je geeft enkel aan dat de leden van de taliban niet met respect naar jouw familie kijken wegens het beroep van je vader, en dat sommige talibs een 'slecht woord' gebruikten (CGVS, p.10). Gevraagd of de taliban nog iets deed, antwoord je "nee, niks" (CGVS, p.10). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat je vader tijdens zijn tewerkstelling of je familie na zijn dood nog zou zijn gevisieerd omwille van zijn eerdere link met de lokale politie (zie infra). Evenmin breng jij elementen aan die erop zouden wijzen dat jij om deze reden alsnog dreigt te worden gevisieerd. Integendeel, de vaststelling dat je dit werk niet eens ter sprake bracht tijdens jouw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (fiche NBMV dd. 9 november 2020; Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vraag 5 en afdeling 15A), toont aan dat de door jou hieraan gekoppelde vrees wel zeer relatief is. Je geeft aan dat je deze informatie niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op aanraden van jongens die zeiden om je verhaal kort te houden (CGVS, p.3), wat niet kan overtuigen."

Door in zijn verzoekschrift louter te onderlijnen dat zijn vader politieagent was en dat de streek onder controle van de taliban was, weerlegt verzoeker niet dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader tijdens zijn tewerkstelling of zijn familie na de dood van zijn vader nog zou zijn gevisieerd omwille van de eerdere link tussen zijn vader en de lokale politie.

Verzoeker laat ook gelden dat het beroep van zijn vader kon rechtvaardigen dat de taliban "*hem meer verdacht schonken, in vergelijking met de andere inwoners van het dorp*" en dat hun houding ten aanzien van zijn familie strijdlustig was, doch hij weerlegt hiermee niet dat hij geen elementen heeft aangebracht die erop zouden wijzen dat hij omwille van het werk van zijn vader dreigt te worden gevisieerd. De loutere omstandigheid dat de taliban niet met respect naar zijn familie keken wegens de job van zijn vader en soms "*een slecht woord*" gebruikten, volstaat niet om een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken, ook niet in combinatie met het gegeven dat de streek van verzoeker onder controle was van de taliban en dat ISKP daar ook aanwezig was. Dat zijn streek onder controle was van de taliban en deze toch niets ondernamen tegen verzoeker of zijn familie, behalve dan af en toe "*een slecht woord*" te gebruiken, lijkt eerder een indicatie te zijn dat verzoeker geen risico loopt om te worden gevisieerd door de taliban. Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker dit element van zijn relaas niet aanbracht toen hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) kort gehoord werd over de redenen waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert.

Verder merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker onlogische verklaringen aflegt over de problemen die hij met de taliban in Afghanistan zou hebben gekend. Hij duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

"Je verklaart dat je problemen zou gekend hebben met de taliban nadat 's nachts een explosie plaatsvond aan een opslagplaats, waar jij overdag leden van de taliban had gezien (CGVS, p.9-10). Echter kan het CGVS niet inzien waarom de taliban jou zou viseren. Het is immers weinig aannemelijk dat jij de enige persoon zou zijn die deze mannen die dag zou hebben opgemerkt (CGVS, p.9-10 en 16). Deze talibs waren bezig aan een opslagplaats, die in de eigendom was van jouw buurt (CGVS, p.12). Ook waren er nog enkele huizen in de omgeving (CGVS, p.12 en 18), en liep deze weg van de school naar jouw huis. Er kan dus maar moeilijk worden aangenomen dat jij de enige persoon zou zijn geweest die daar zou zijn langskomen. Gevraagd om welke reden de taliban jou achteraf dan zou viseren, en geen andere passanten of dorpelingen, weet je enkel te zeggen: "Ze dachten dat ik de informatie had doorgegeven en dat ik een spion was." (CGVS, p.16), wat uiteraard geen afdoende uitleg biedt. Verder geef je ook aan dat de leden van de taliban misschien zouden denken dat jij tegen iedereen zou zeggen dat de taliban aan die opslagplaats bezig was, aangezien jouw vader vroeger bij de lokale politie werkte (CGVS, p.15-16). Ook dit kan niet overtuigen, te meer je, zoals hierboven al werd opgemerkt, deze tewerkstelling niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en in dat geval ook zou kunnen worden verwacht dat de taliban dan onmiddellijk zou ingrijpen, en niet tot 's avonds zou wachten om u thuis op te zoeken."

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal verzwijgt dat de plaats waar de taliban zich bevonden geen drukke verkeersweg is en wijst erop dat deze plaats afgezonderd was van het dorp, omringd met velden en op de kant van een berg met alleen maar drie huizen dicht bij het huis van zijn familie. Hij toont evenwel niet aan dat hiermee geen rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat "*er nog enkele huizen in de omgeving*" waren en dat de weg waar de opslagplaats

was van de school naar verzoekers huis liep, wat steun vindt in verzoekers verklaringen zoals die blijken uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Door er louter op te wijzen dat de plaats waar de taliban zich bevonden geen drukke verkeersweg is, toont verzoeker dan ook niet aan dat het onredelijk is te stellen dat het weinig aannemelijk is dat hij de enige persoon zou zijn die deze mannen die dag zou hebben opgemerkt. Door voorts nog te stellen dat hij eerst door een talib die hij kent werd aangesproken om een andere weg te nemen en dat hij de tweede keer door de taliban met de vinger werd "aangeduid", verklaart verzoeker nog steeds niet waarom de taliban net hem – en niet andere passanten – achteraf viseerden en waarom de taliban niet onmiddellijk ingrepen. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog overwogen dat niet kan worden ingezien waarom de taliban zo onbesuisd tewerk zouden gaan:

"Volgens u was de taliban daar gedurende enkele uren bezig was (CGVS, p.9-10). Je verklaart dat jij daar die dag meerdere keren passeerde, en dat O. (...), de dorpeling die blijkbaar ook lid was van de taliban, jou zelfs aanmaande een andere weg te nemen (CGVS, p.11 en 12). Ook zouden de leden van de taliban eens in jouw richting geweest hebben, al denk je ook dat het ook naar een ander huis of naar de berg kon zijn geweest (CGVS, p.9-10 en 13). Het is zeer merkwaardig dat de taliban op klaarlichte dag, blijkbaar zonder het in acht nemen van enige voorzichtigheid en dat gedurende meerdere uren, "iets" zouden verstoppen dat later die dag aanleiding zou hebben gegeven tot een aanval op deze locatie.

Verzoeker wijst erop dat de taliban op een afgelegen plaats handelden, de streek onder controle hadden en niet heel lang gebleven zijn op die plaats. Hij haalt in zijn middel echter zelf aan dat er in zijn streek sterke invallen zijn van Daesh, zodat het wel degelijk van weinig voorzichtigheid getuigt dat de taliban op klaarlichte dag gedurende uren bezig waren met iets te verstoppen. Bovendien verklaarde verzoeker dat er de avond van de feiten vier of vijf mensen bij hen thuis waren gekomen die tegen zijn moeder hadden gezegd dat ze naar die plaats gaan blijven komen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), wat er niet op wijst dat de aanwezigheid van de taliban op die plaats temporeel beperkt was. Voorts voert verzoeker nog aan dat de commissaris-generaal zijn woorden verdraaid heeft, doch laat hij na *in concreto* te duiden welke woorden er zouden zijn verdraaid en hoe die dan wel hadden moeten worden begrepen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

Daarbij komt nog dat verzoeker bijzonder vage verklaringen aflegde over wat er later die dag zou zijn gebeurd, wat in de bestreden beslissing als volgt nader wordt toegelicht:

"Zo weet je niet wat de taliban daar precies deed en wie vervolgens de aanval op de taliban uitvoerde. Je verklaart hierover het volgende: "Ik weet niet wat er gebeurde, of het een doelwit of schot was van een drone, of het explosieven waren van mensen... Ik heb geen idee." (CGVS, p.15). Je weet louter te vertellen dat niemand gewond geraakte maar dat de opslagplaats volledig vernield was (CGVS, p.15). Gevraagd of je hierover achteraf nog vragen stelde aan je moeder, verklaar je dat je informatie verzamelde over jouw asielrelaas, maar je verklaart ook "We praatten niet over de explosie." (CGVS, p.15). Je verklaring dat je moeder je niets vertelde zelfs als er iets gebeurd zou zijn, vergoelijkt je onwetendheid niet. Het is immers niet aannemelijk dat je familie enerzijds jouw reis naar Europa regelde zodat je op basis van jouw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds geen informatie zou delen waardoor je geen zicht hebt op de actuele staat van je asielmotieven."

Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd op het ogenblik van de feiten en op het gegeven dat hij zijn dorp vlug verlaten had na de ontploffing, doch hiermee verschoont hij zijn vage verklaringen niet. Ook van een jong iemand zoals verzoeker kan worden verwacht dat hij zich terdege informeert over wat er precies gebeurd is, temeer wanneer deze gebeurtenis de directe aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst vormde. Waar verzoeker laat gelden dat hij niet de mogelijkheid had om informatie te zoeken over het "evenement" dat hij niet persoonlijk bijgewoond had, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die klemt met zijn verklaringen dat hij na zijn aankomst in België met zijn moeder praatte en dat hij van haar vernam dat de taliban toen over hem hebben gepraat (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat ontploffingen en aanvallen in de streek talrijk zouden zijn daar de streek onder controle van de taliban is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het net deze ene ontploffing is die ertoe heeft geleid dat verzoeker zijn land verliet en dat daarom van verzoeker mag

worden verwacht dat hij daarover meer gedetailleerde verklaringen aflegt. Dat hij en zijn moeder zich niet bemoeien met wat de taliban deden om de problemen te ontwijken, kan zijn gebrek aan kennis over wat de taliban precies deed op de plaats waar hij hen twee keer had gezien en – vooral – over wie de aanval op de taliban uitvoerde op die plaats niet verschonen. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Zo haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog de volgende elementen aan van verzoekers asielaanvragen die volgens hem niet kunnen overtuigen:

“Het is niet aannemelijk dat je moeder, indien je haar tot tweemaal toe vertelde dat er mannen op enkele minuten van jullie huis “iets” aan het verstoppen waren, en zich daarbij duidelijk verdacht gedroegen, geen poging zou ondernemen om daarvan iemand op de hoogte te brengen (CGVS, p.11, 13 en 14), en zelfs elke keer zou hebben gezegd dat je maar beter kon vergeten wat je net gezien had en er niet meer moest aan denken (CGVS, p.9). Eveneens merkwaardig is dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde niet te weten of het Daesh of de taliban was waarmee je problemen kende in Afghanistan (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vraag 5). Echter verklaar je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jullie problemen kenden met de taliban (CGVS, p.3). Het was pas na je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat je moeder zei dat jullie problemen kenden met de taliban, omdat ze na je vertrek nog naar het huis waren gekomen (CGVS, p.3 en 11). Je verklaart dat je na je eerste interview te weten kwam dat je informatie nodig had in het kader van je verzoek om internationale bescherming, waarop je begreep dat je je moeder om meer informatie moest vragen (CGVS, p.11). Het is evenwel niet geloofwaardig dat je pas zo lang na jouw vertrek te weten zou zijn gekomen door wie jij zou zijn gevisieerd. Verder vermeld je opeens tijdens je persoonlijk onderhoud dat de taliban nogmaals naar jouw huis zou zijn gekomen toen jij in het andere dorp verbleef bij een vriendin van je moeder (CGVS, p.14). Hierna besloot je moeder dat je uit Afghanistan diende te vertrekken. Dient opgemerkt te worden dat je dit niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vraag 5). Gewezen op het feit dat je dit nu pas aanhaalt, verklaar je dat je hierover niet gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p.14), wat niet overtuigt, temeer uit het gehoorverslag blijkt dat je daar de kans kreeg een vrij gedetailleerd relaas te brengen.

Je verklaart dat je familie in het dorp verblijft en het goed stelt (CGVS, p.3). Hoewel je na je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken begrepen had dat je informatie moest inwinnen, kon je niet te weten komen hoe vaak de taliban aan je huis was gekomen. Zo verklaar je dat je moeder niet vertelde hoeveel keer de taliban langskwam (CGVS, p.11). Ze zei enkel dat de taliban meerdere keren kwam en dat ze vroegen naar jou (CGVS, p.11). Wel kan je op het einde nog toevoegen: “De laatste keer dat ze vroegen naar mij was wanneer ze het land overnamen.” (CGVS, p.16). Sindsdien zou de taliban niet meer naar jou gevraagd hebben (CGVS, p.16). Je al bij al beperkte kennis van eventuele gebeurtenissen na jouw vertrek uit Afghanistan is opvallend. Nochtans heb je sinds je komst naar België enkele keren contact gehad met je moeder en met je neef langs moederszijde (CGVS, p.2 en 9). Je verklaart dat je ook met je broer contact had maar niet over de problemen met de taliban praatte: “Er is niks specifiek te zeggen, mensen praten. Het is een normale conversatie.” (CGVS, p.9). Dat jij je niet beter informeerde over het verder verloop van de gebeurtenissen, tast de geloofwaardigheid van je asielaanvragen verder aan.”

Verzoeker vermeldt dat zijn moeder weduwe was en “heel schrik had van de houding van de Taliban” en legt uit dat er in het dorp dikwijls incidenten gebeuren wegens de aanwezigheid van de taliban. In deze context acht hij de passieve houding van zijn moeder heel begrijpelijk. De Raad acht het in deze context evenwel weinig aannemelijk dat de moeder van verzoeker, na van verzoeker te hebben gehoord dat hij mensen iets had zien verstoppen, niets ondernam en gewoon zei dat hij het voorval moest vergeten en hem daarna vroeg om naar het dorp te gaan om wat suiker te kopen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en dat zij ook nadat verzoeker de suiker had gekocht en haar vertelde dat hij die mensen opnieuw gezien had en dat ze naar hem wezen opnieuw slechts zei dat hij het moest vergeten, temeer nu deze passieve houding sterk contrasteert met haar reactie nadat de explosie had plaatsgevonden zonder dat op dat moment duidelijk was of verzoeker ervan verdacht werd hier iets mee te maken te hebben.

Verzoeker stelt nog dat zijn district onder controle is van de taliban, met sterke invallen van Daesh, en dat hij daardoor geen onderscheid kon maken tussen deze twee aanwezige machten. De Raad ziet evenwel niet in – en verzoeker licht niet toe – hoe dit kan verklaren dat hij in Afghanistan niet wist of hij problemen had met de taliban of met Daesh. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker pas

lang na zijn vertrek uit Afghanistan te weten kwam door wie hij werd gevisieerd, temeer nu er volgens zijn verklaringen ook voor zijn vertrek al mensen naar zijn huis waren gekomen omdat hij mensen bij de opslagruimtes had gezien. Verder betwist verzoeker niet dat hij bij de DVZ niet had vermeld dat de taliban nogmaals naar zijn huis waren gekomen toen hij bij een vriendin van zijn moeder verbleef. Dat verzoeker op de DVZ zulke essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft de geloofwaardigheid hiervan.

Verzoeker laat nog gelden dat hij niet wist dat hij zijn moeder over het bezoek van de taliban na zijn vertrek moest ondervragen en herinnert eraan dat hij 14 jaar oud was op het ogenblik van de feiten en 15 jaar op het ogenblik van zijn verhoor bij de DVZ. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor vervolging. Dat verzoeker 15 jaar was op het moment van zijn interview bij de DVZ kan deze nalatigheid niet verschonen nu kan worden verwacht dat iemand van die leeftijd over voldoende maturiteit beschikt om naar zijn problemen te informeren wanneer hij daartoe, zoals in het geval van verzoeker, de kans heeft. Dat zijn moeder hem niet spontaan had ingelicht over het feit dat de taliban gekomen waren en hem zochten, betreft voorts een loutere bewering die in het licht van de vaststelling dat zijn moeder zijn reis naar Europa organiseerde (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) zodat hij om internationale bescherming kon verzoeken weinig aannemelijk is.

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Tot slot is de tweede reden waarom je niet wil terugkeren naar Afghanistan dat je vreest gedood te worden omwille je religie (CGVS, p.16 en 17). Zo verklaar je ook wegens je aanhangen van het wahabisme in Afghanistan problemen te vrezen met de taliban. Gevraagd of de wahabi's problemen hadden, geef je aan dat de taliban denkt dat alle wahabi's linken hebben met Daesh (CGVS, p.17). Gevraagd of jij of een van je familieleden al eens problemen kenden hierdoor, verklaar je dat er in het algemeen altijd discussies zijn tussen wahabi's en andere soennieten (CGVS, p.17). Echter verklaar je zelf dat je persoonlijk geen problemen kende met de taliban wegens je geloof (CGVS, p.17). Verder geef je aan dat Daesh ook aanwezig is in jouw regio, en dat de taliban een moskee zou gesloten hebben die behoorde tot de wahabi's, omdat ze dachten dat de wahabi's die naar deze moskee gingen, met Daesh waren (CGVS, p.16). Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt evenwel dat je niet aantoonde dat er voor jou persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is omdat je het wahabisme aanhangt. Bovendien stelt het CGVS dat de Dienst Vreemdelingenzaken jou de kans gaf om al jouw asielmotieven aan te brengen, maar dat je naliet op te merken dat ook jouw geloofsovertuiging aanleiding zou kunnen geven tot een vrees voor vervolging. Dat jij daar niets over zei (fiche NBMV dd. 9 november 2020; Dienst Vreemdelingenzaken dd. 6 april 2021, vragen 5 en 8, en afdeling 9), toont het wel zeer relatieve karakter van deze vrees aan.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het geheel van de voorgaande bevindingen volstaat om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met – en vrees voor – de taliban.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het CGVS zijn beschrijving van de taliban en van hun positie toen zij bij de opslagplaats bezig waren, zijn beschrijving van het bezoek van de taliban op de avond voor de ontploffing en de regels en de straf onder het regime van de taliban “heel weinig” onderzocht heeft en dat dit zijn geloofwaardigheid versterkt zou hebben, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om te verwijzen naar enkele van zijn verklaringen om de conclusie in de bestreden beslissing op basis van de voorgaande vaststellingen en overwegingen dat zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

In zoverre daaruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd

worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78 en 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige “*geldende normen*” in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze

richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA, *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor

een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat er sinds de machtsovername door de taliban verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek

vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat hij zijn dorp verlaten heeft toen hij 14 jaar oud was, dat hij twee jaar op het (Belgisch) grondgebied verblijft en een hele reeks zaken uitgevoerd heeft om zich in de Belgische bevolking te integreren en zich aan haar waarden aan te passen, dat de duur van zijn verblijf op het gebied, en dit gedurende een fundamentele periode van zijn evolutie, de puberteit, noodzakelijkerwijze een invloed op hem heeft gehad en dat hij ook "*van bepaalde vrijheden gebruik (heeft) kunnen maken, daarbij door internationale werktuigen beschermd*".

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ruim twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze redenen problemen zal kennen onder het Taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Door slechts te stellen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan verschillende van zijn fundamentele rechten beperkt zal zien – hij wijst daarbij op de verplichtingen om aangepaste kledij te dragen, een baard te laten groeien, zijn haar te laten knippen en de godsdienst strikt uit te oefenen, op het verbod om naar muziek te luisteren en op de beperkingen in het leren en in de professionele vooruitzichten, in de omgang met andere kinderen (en jonge meisjes) en in de vrijheid van meningsuiting –, blijft verzoeker daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen die aanleiding kunnen geven tot een toegeschreven verwestering. Hij stelt in zijn verzoekschrift nog dat hij sinds zijn aankomst in België een voorbeeldig schoolbezoek volgt en voegt bij zijn op 22 januari 2023 neergelegde aanvullende nota een certificaat van zijn school, doch uit de loutere omstandigheid dat verzoeker hier in België naar school gaat, blijkt niet dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging.

Ondanks het feit dat hij reeds op zeer jonge leeftijd (14 jaar) Afghanistan zou hebben verlaten en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan al een zekere maturiteit had en op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die 17 jaar is, ging in Afghanistan naar school en spreekt *Pashtou*. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (15 jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde verder dat hij via zijn neef regelmatig nog contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn er geen indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en de beperkingen van de fundamentele vrijheden, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Te dezen blijft verzoeker in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Waar verzoeker citeert uit de arresten met nr. 228 224 van 30 oktober 2019 en met nr. 245 004 van 27 november 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en iets meer dan drie jaar in Europa heeft verbleven, een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met – en vrees voor – de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vreesen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM, en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook

niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Boj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO, *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer

19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten,

10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij voert aan dat de situatie van zijn familie heel slecht is en dat zijn moeder de familie amper kan voeden en na de machtsovername zeer moet oppassen om te werken en geld te verdienen, doch hij toont hiermee niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat

elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties

tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kunar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn – verzoeker bevestigt ter terechtzitting dat zijn betoog in het verzoekschrift, met name dat zijn regio van herkomst, "*namelijk het dorp Mir Gul Kalay, district Urgun, in de provincie Paktika*", door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken, een materiële vergissing betreft –, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan zes incidenten in de verslagperiode. Het gaat om twee incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een gewapende confrontatie tussen de taliban en ISKP en een incident waarbij onbekenden vijf Pakistaanse soldaten die de grens hadden overgestoken hebben gedood), twee incidenten die gecodeerd zijn als *explosions/remote violence* (twee Pakistaanse raketaanvallen) en twee incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (onbekenden die een voormalig lid van ISKP hebben gedood en brandstichting in het huis van een talibancommandant door ISKP).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovendien, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kunar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN